

De Waarheid is hard

Doordat wij de volle waarheid niet kunnen verdragen wanneer deze direct tot ons zou komen, heeft de Wijsheid deze verhuld en verborgen onder een sluier. Indirect komt nu de waarheid tot ons. De boodschap van het herstel van de theocratie of Godsregering over de aarde is in de evangeliën “verpakt” in gelijkenissen, om bedekt te blijven voor de meeste hoorders. Evenwel zijn de gelijkenissen géén openlijke misleidingen. Het zijn voorbeelden van de waarheid zelf, maar dan verhuld, opgesloten in voorbeelden die ontleend zijn aan iets, meestal aan de natuur. De hoorders maken er alsdan voorstellingen van, wat resulteert in een scala van meningen. De omhullingen zijn echter wél noodzaak. De massa der mensen mag er wel iets van horen, mag er wel een glimp van opvangen, maar kan de volle waarheid ervan nog niet begrijpen.

De wereld is onder heerschappij gekomen van het kwade, van kwade lieden. De verlossing (het herstel) ervan geschiedt tragsgewijze. Daartoe verkoos JHWH een volk, het geslacht van Abraham, Izaak en Jakob. Het volk Israël is de Knecht en vrouw van JHWH, om de wereld terug te brengen onder Zijn heerschappij. Israël worstelde echter om niet aan de verhulling mee te hoeven doen. Het moest als klein volkje zich gaan verhullen, daar het anders niet opgewassen zou zijn tegen de steeds groter en sterker wordende wereldmachten. Israël wilde vasthouden aan haar volksbestaan. De raad van God bepaalde het anders, daar Israël moest overleven. De Kaïn-Ezaugeest in de wereldmachten vereiste dat JHWH Zijn volk zou verbergen tegen de sterke overmacht. Ezau zou in het eind van de tijden zich zozeer versterken, dat Jakob er niet langer tegenop zou kunnen worstelen. Jakob moest verhuld de geschiedenis van het laatste der dagen ingaan, om buiten het gezichtsveld van zijn broer Ezau te blijven. Wij hebben het gezien hoe Herodes alle kinderen rond Bethlehem liet vermoorden. Herodes was een Edomiet. En dat zou zich zeker in de eindtijd herhalen indien de Edomieten zouden weten waar zich het koninklijke zaad van Israël zou bevinden. Israël zelf was bang voor de verstrooiing. Het dacht dat de diaspora een vernietiging inhield. Nee, het was juist een verberging en een verborgen instandhouding, géén destructie. Israël, de Wet, de Messias, het moest alles nog verborgen blijven, bedekt en verhuld. Laat Ezau zijn gang maar gaan met zijn listen en bedriegerijen. Ezau is de onwettige, de wetteloze met een pseudo-Israël, Openbaringen 2:9, 3:9. Ezau wil de eerstgeboorte terug

hebben. Ezau kan echter niet met de eerstgeboorte omgaan. Ezau blijft de Wet van JHWH verwerpen. In het toenmalige jodendom zat nagenoeg geheel Edom, dat ingelijfd was onder Hyrcanus. En de verstrooide schapen Israels probeerden zich van dat Edom-jodendom los te maken. Er zijn toen veel judaïeten vervolgd en uitgeroeid. Het Edom-jodendom is echter blijven voortbestaan, en dat werkt verblindend. Veel hedendaagse christenen zijn op zoek naar de Israëliditeit en menen in de Edom-joden de nakomelingen te mogen zien van de twaalf stammen in de verstrooiing. Helaas, dáár zijn de ware Israëlieten niet of nagenoeg niet onder te vinden. Jezus zou de Stichter van het christendom zijn. Reeds Zijn volgelingen (indien historisch juist) begrepen Hem veelal niet goed, en de volgelingen van Zijn volgelingen lieten ons een geheel verwrongen beeld na van Hem, een menselijk beeld vol vraagtekens. In werkelijkheid is dit vervagingsproces een proces van verhulling. Wij zijn het zelf die de waarheid verhullen, door zelf de sluier der verhulling te weven in onze gedachtenwereld. Een sluier is meestal wel doorzichtig, zodat men een silhouet kan zien. Dat zorgt voor enige spanning.

Is het Ezau, of is het Jakob? Denk aan de kindermoord van Herodes. Die vraag zet zich in de Evangeliën voort, als de strijd tussen Ezau en Jakob. Hebben wij met pseudo-Israël te maken, of met het ware Jakob? Is de zionistenstaat vervulling van de profetie van het herstel van Israël, of is het bedrog? Zijn wij in Noord-West Europa de nazaten van de twaalf stammen in de verstrooiing, het verheidenste huis Israëls? Bewijzen ervoor zijn er overvloedig, maar deze worden genegeerd. Zowel Ezau als Jakob verlangen sterk naar de eerstgeboorte. Ezau ziet in zichzelf de grondslagen van de natuur als middel tot realisatie, met toevoeging van genade ter ondersteuning. Jakob echter verwacht het van de genade alleen, van het bovennatuurlijke. Ezau wil het oude slechts repareren; Jakob verwacht algehele vernieuwing, wedergeboorte. Ezau heeft zich vooral in de eindtijd machtig gemaakt en het juk van Jakob afgeworpen. De christelijke kerken in het Westen zouden wij kunnen zien als de oude blinde Izaak, die sympathiseerde met Ezau vanwege het wildbraad. Wat moest Jakob doen? Alleen een list kon hem nog redden. De list voorkwam dat Izaak de grote fout zou begaan in zijn verblindheid de zegen in verkeerde handen te geven. Ezau zou wel gezegend worden, maar dan in en via Jakob, niet in zichzelf. Ezau zou in zichzelf de zegen niet aan kunnen en weer verspelen. Ezau wilde echter niet van Jakob

afhankelijk zijn. De Edom-joden hebben nog wel de profeten erkend en hun graven gebouwd. In de eindtijd heeft Ezau/Edom zijn toevlucht genomen tot de technologie, om daarmee het overblijfsel van Jakob te kunnen overheersen

Verbondsgheim

In Handelingen 3:21 wordt gesproken over de wederoprichting aller dingen: Dat wijst op de verlossing van deze wereld van het kwaad waaronder de aarde gebukt gaat. Israël is het uitverkoren instrument voor deze wereldverlossing. JHWH gaat de wereld redden van het kwaad. Dan verlangt JHWH dat de wereld Hem tegemoet zal treden. Dat doet Zijn volk Israël allereerst, geleid door het licht van de Torah. Gehoorzaamheid aan Zijn wet maakt het volk ziende en dienend, het leven opheffend als een offer. Zonde is wetsovertreding, waardoor de prachtige schepping uit elkaar dreigt te vallen. De Wet is samenbindend, beoogt de vervolmaking en gaat de chaos tegen. De hoogste vorm van vervolmaking of perfectie wordt uitgedrukt door het pentagram, waarin 22x de Sectio Devina aanwezig is (de Gulden Snede of heilige proportie). Dat is de Goddelijke maatstaf in de Schepping, zoals de Torah Israëls morele maatstaf is.

Met Israël als Zijn volk/vrouw heeft JHWH een verbond gesloten, wat neerkomt op een soort “heilig huwelijk”. In een huwelijk zijn er zaken die de partners geheim houden, die niet aan de grote klok worden gehangen. Israël is echter ontrouw geweest en het verbond is geschonden. De scheidbrief is alleen aan het Huis Israels gegeven, symbolisch. De wederoprichting van het Koninkrijk werd uitgesteld. Eerst moest Israël als volk weer worden toegerust. JHWH zou haar in de woestijn der volkeren leiden en aldaar tot haar hart spreken. Haar lokken en weer verliefd op Hem maken, zodat het gewillig Hem zal willen volgen en hertrouwen. Het volk moest worden toegerust als een bruid voor haar man. Zie Hosea 2:14 Daarom, ziet, Ik zal haar lokken, en zal haar voeren in de woestijn; en Ik zal naar haar hart spreken. 19 (2-18) En Ik zal u Mij ondertrouwen in eeuwigheid; ja, Ik zal u Mij ondertrouwen in gerechtigheid en in gericht, en in goedertierenheid en in barmhartigheden.

Het is de heerlijkheid van JHWH die naar het uiterste der aarde moest worden gebracht, daar waar de gescheiden vrouw vertoefde temidden van

vele andere volken (de woestijn der volkeren), alwaar zij de lieflijkheid van de Wet van haar vorige man zou herontdekken via het Evangelie des Koninkrijks. Dat is gedeeltelijk tijdens de Reformatie geschied. De toerusting van het volk is daar begonnen, maar nog lang niet voltooid. Israël zit daar verborgen als “heidenen”. En op verborgen wijze is JHWH sindsdien weer bij Zijn volk blijven wonen.

Jesaja 40:27 Waarom zegt gij dan, o Jakob! en spreekt, o Israël! mijn weg is voor JHWH verborgen, en mijn recht gaat van mijn God voorbij? Jesaja 45:15 Voorwaar, Gij zijt een God, Die Zich verborgen houdt, de God Israëls, de Heiland. Jesaja 48:6 Gij hebt het gehoord, aanmerkt dat alles; zult gijlieden het ook niet verkondigen? Van nu af doe Ik u nieuwe dingen horen, en verborgen dingen, en die gij niet geweten hebt.

Israëls zichtbare overblijfsel, de Judaioi -de meer geleerde joden- zoals de Sadduceeën, Farizeeën, Schrift- en Wetgeleerden meenden stellig dat zij de “rest” van Israël waren. De schare die de wet niet kende was in hun ogen vervloekt. Juist tot die schare (am haaretz) als volk des lands, keerde zich Jezus met zijn prediking. Duidelijk zat hier nog een rest van Israël, wat nagenoeg niet ¹ meer in de stadscultuur van Kain/Ezau te vinden was. Op het veld, op de akkers, op het vlakke veld, op de velden van Efratha, in de heggen en steggen, dáár vond men nog de Simeons, de Anna's en de Maria's, die heilbegeerig uitzagen naar de Vertrouster van Israël. Door de stedelingen werden deze armen weliswaar onderdrukt. Zij waren er soms heel slecht aan toe. Tot hen zijn de zaligsprekingen gericht. Niet in de stadscultuur, maar in Judea, Galilea en Samaria zocht Jesjoea de verloren schapen, en wel op het platte land. De joden met hun Talmoedische traditie sloten de Samaritanen er buiten. Jesjoea niet. Hij wees de Samaritanen wel op hun fouten, maar stak hen wel Zijn reddende hand toe. Hij wees de vrouw bij de waterput erop dat zij wel vijf mannen had gehad -wat kan wijzen naar de vijf rollen van Mozes-, maar dat ze nu geen directe verbinding meer had met JHWH. JHWH was haar enige échte man. De schare hield zich overigens niet aan de uitlegging van de wet zoals gedaan door de wetgeleerden. Volgens de Farizeeën viel dit

¹ Heidenen is een foutieve vertaling van ethnos, het moet zijn: de Israelvolkeren die aan de heidenen gelijk waren geworden, vervreemd,

arme volk buiten het bestaande jodendom. De Farizeeën en Sadduceeën hielden zich wel aan de wet(ten). De Farizeeën waren de feitelijke Talmudisten, de Charabim of bondgenoten. Uit het gewone volk geloofden velen in JHWH en gingen de Torah gehoorzamen, dat is Hem navolgen, wars van de Talmud-wetjes. Daardoor gingen zij een gerechtigheid doen die uitsteeg boven die der Farizeeën en Sadduceeën. De vreeze van JHWH is immers veel meer dan starre wetsbetrachting, waarin veel menselijke geboden waren opgenomen, die moeilijk te onderhouden zijn. Het Heilige Huwelijk en inwijdingen in mysteries hielden oudtijds steeds verband met het leven en de dood, de voortplanting en het afsterven. De priesters golden als ingewijden die anderen vóór dienden te gaan. Het doel der inwijding is om het denken der mensen te verdiepen, het bewustzijn te verruimen.

Door deze inwijding zagen zij zich bevrijd van de gehechtheid aan de materie en de begoocheling daarvan, en van hun eigengerechtigheid. Vandaar dat er gesproken werd over een hergeboorte, een afleggen van het oude en aandoen van het nieuwe, het in-Christus-zijn. Vanaf de inwijding gaat men een nieuwe wereld binnen, ook wel het Rijk Gods genoemd, waar eigen wetten gelden. Door inwijding krijgt men kennis aan die wetten, welke leiden tot harmonie van het leven.

In de gelijkenissen van het Koninkrijk der hemelen gaat het in de meeste gevallen over Israël als de vrouw van JHWH. In Psalm 45 lazen de Israëlieten allegorisch het huwelijk van de Messias met Zijn volk. De vrouw van JHWH werd overspelig, door andere goden te dienen, zie Hosea 2, Jeremia 2:2, Ezechiël 16. Het overspelige Huis Israëls ontving de scheidbrief en werd daardoor een verlatene, een weduwe. In Openbaringen 21:9 is het nieuwe Jeruzalem de bruid, maar dat is ook Israël. In het O.T. is Israël de vrouw, de weduwe of verlatene, die weer wordt aangenomen en hertrouwt, nadat aan de Wet is voldaan. Israël is ook de wijngaard, zie Jesaja 5, en is ook de wijnstok, zie Jeremia 2:21 en Psalm 80. Het gaat ons in dezen echter om Israël als de vrouw van JHWH. Israël is als volk aan een kudde schapen gelijk, die weliswaar verloren zijn en misleid zijn door ontrouwe herders, maar waarvoor de belofte is van een Enige goede Herder. In de eindtijd komt er een Davidische Herder over het herstelde volk, dat weer samengevoegd is. De huizen Israël en Juda zullen onder één Hoofd komen, die wordt genoemd: "Mijn Knecht David". In het verhaal is het Jesjoea die Zich

gezonden zag tot de verloren schapen van het Huis Israëls en tot hen ook Zijn discipelen zond, waar Johannes 10 weer wijst naar Jeremia 23, Ezechiël 34 en Zacharia 13. Het gaat in de Schrift altijd weer om de verkiezing van Israël, de vrouw van JHWH. Hiervoor hebben de christelijke kerken weinig of geen oog. In Lucas 18 wordt gesproken over een weduwe, die haar recht zocht. Wie anders is als weduwe in de Schrift aangewezen als het Huis Israëls? Zij zocht als weduwe naar recht, dat JHWH haar heeft verschaft op de Sinai. Eeuwenlang is door de kern van Israël uitgezien en gebeden om herstel en vervulling van de belofte. Israël had als vrouw van JHWH immers een onvervreemdbaar recht ontvangen op het heil. Daarop heeft zij als weduwe gepleit, hoewel ze eeuwenlang geen direct gehoor kreeg bij de rechter. Israël echter zal haar rechtvaardiging wel in geloof dienen te aanvaarden! Zij ontvangt de uitnodiging tot hertrouwen.

Israël in de gelijkenissen

Het Huis Israëls had bij de trouwsluiting 10 penningen ontvangen, maar was er één kwijtgeraakt, zie Lucas 15. De penningen wijzen niet op haar huishoudgeld, want dat kreeg een Oosterse vrouw niet. De penningen zagen op de bruidstooi, die zij als hangers aan weerszijden van haar ogen droeg. Elke gehuwde vrouw droeg deze sierraden, die zij bij haar huwelijk van haar ouders had ontvangen. Dit sierraad moest blijvend herinneren aan de goede wensen van de ouders tijdens de bruiloft. Een verloren penning wijst hier op een geschonden huwelijk, waaruit geen zegen kon voortkomen. Het wijst op de incompleetheid, toen ze er één verloor en er nog negen overhield. Het gaat bij Israël immers om de voltalligheid, de compleetheid. Toch zou het huwelijk van JHWH met Israël een goed einde krijgen, een herstel, doordat de penning weer zou worden gevonden. De verloren penning wijst ons inziens duidelijk op het verlies van haar identiteit, van het verbond. Het snoer waaraan de penningen vastgehecht waren wijst ons inziens op het verbond, op de 10 woorden van het verbond, waar er één van was geschonden, en wie in één struikelt, valt in alle. Vanwege de scheidbrief raakte Israël vervreemd van de verbonden en beloften, waaraan zij deel had gehad, zie Efeze 2 Efeziërs 2:12 Dat gij in dien tijd waart zonder Christus, vervreemd van het burgerschap Israëls, en vreemdelingen van de verbonden der belofte, geen hoop hebbende, en zonder God in de wereld

Eens zal Israël het huwelijksverbond met JHWH in JHWH weer bevestigen, als verloren en weer gevonden. Zelf zocht Israël naar haar verloren penning, de bruidstooi of het verbond. De Farizeeën en Wetgeleerden zochten het in eigen gerechtigheid. Zij meenden de Wet en het Verbond nog te bezitten. Zij zagen zichzelf niet als weduwe. Zij waanden zich ten onrechte nog de 10 stammen. Aan hen ging het voorbij. Eens zal de feestvreugde groot zijn van deze doodgewaanden, verlorenen, wanneer de bruiloft begint, wanneer Israël tot haar bestemming komt. Aan Israël waren de schatten (penningen of ook wel parels) toevertrouwd, dat wijst op de woorden van het Verbond, op de Torah. Al deze schatten waren voorafschaduwingen van de ene parel van grote waarde, zijnde de geheiligde kennis van het Koninkrijk der hemelen. De Farizeeën, Sadduceeën en anderen meenden dat het bezit van hun eigen parels voldoende was. Zij hadden er zelf nog een hele reeks van 613 parels aan toegevoegd, als menselijke inzetten. Daardoor had men zelfs het gebod van JHWH krachteloos gemaakt. Israël kon niet langer door wetsgehoorzaamheid op de vervulling van de herstelbelofte rekenen. Israël moest álles inleveren. Alle parels moesten worden ingewisseld voor die éne Parel van grote waarde. Het gaat hier om de geloofsgehoorzaamheid, en niet om ascese en eigengerechtigheid. De oproep aan Israël in de Evangeliën is, om álle eigen ingebeelde voorrechten los te laten, te verliezen, om alleen de gerechtigheid van JHWH te verkrijgen. De koopman van de Parel van grote waarde is hier Israël, daar Israël immers kennis heeft van parels. Het ware Israël zou bij het zien van de Parel van grote waarde alle eigen parels verkopen, om de geloofsgerechtigheid van JHWH te verkrijgen. Dat is het verliezen van eigen leven, zie Lucas 9:24 Want zo wie zijn leven behouden wil, die zal het verliezen; maar zo wie zijn leven verliezen zal, om Mijnentwil, die zal het behouden. Kostbare parels 2 De verloren penning kan heel goed zien op het vierde gebod van de sabbat dat de christenen verloren hebben. Na ijverig zoeken wordt het weer teruggevonden. In de gelijkenis van de schat in de akker gaat het om exact dezelfde betekenis. De man die de schat in de akker had ontdekt kocht de akker niet om de akker zelf, nadat hij alles van zichzelf had verkocht. Hij kocht de akker uit vreugde, ter herinnering omdat hij daarin de schat had gevonden! Hij verkocht niet de schat om de akker te kopen, maar verkocht wel al zijn andere bezittingen. De akker is hier puur een aandenken aan hetgeen hij erin had gevonden. Hier gaat het wederom om Israël. Wat er nog van Israël overig was, was

dienstbaar in eigen gerechtigheid. In dat dienstdoende volkje werd JHWH geopenbaard, die de Hope en Verlossing Israëls is. De Wet is de verborgen schat van JHWH's Koninkrijk. Het wáre Israël, o.a. de zondaren en tollenaars, vond deze schat en verkocht alles wat zij bezat en kocht de akker. Zij werden bekwaam als het herstelde Israël voor hun wereldtaak, want de akker is de wereld. De schat zelf wordt niet verkocht. JHWH is en blijft de Koning van Israël, de Man van Israël als vrouw, Jesaja 54. Het ware Israël verkoopt al haar eigen wetsgerechtigheid, om vanuit het herstelde Sion de Wet gestalte te geven voor álle volkeren. Israël bereikt haar bestemming in de uitverkoop van al het hare, om het alleen in en uit haar Man JHWH te verkrijgen. Dat is de verbondsvernieuwing, waardoor Israël tot zegen zal worden voor heel deze wereld.

De orthodoxe uitleg van de gelijkenissen is altijd op het individuele aspect ervan gericht, terwijl men aan het nationale aspect voorbijziet. Men moet inzien dat een koninkrijk nooit individueel is, maar altijd gemeenschappelijk. Het koninkrijk zou tijdelijk ophouden. Dat is de Lo-Ammi periode van zeven strafjaren. Hiermee is niet gezegd dat het koninkrijk zou ophouden te bestaan! Israël wordt hersteld, Hosea 1:10. Ook zal het Huis Juda weer verenigd worden onder één Hoofd met het Huis van Israël. Het Koninkrijk versmalde tot het overblijfsel van Juda, met daarin het Jodendom, waaronder veel Edom zat. Tot hen werd de Zoon gezonden, de Erfgenaam, maar zij doodden Hem. Het koninkrijk werd van hen weggenomen en gegeven aan een volk (ethnos) dat zijn vruchten ervan opbrengt. De joden krijgen het Koninkrijk nooit meer terug, Hand. 1:16. Zij verloren definitief hun nationale positie. Zelfs de uitnodigingen om tot de bruiloft te komen negeerden zij, zie Mattheus 22:2 Het Koninkrijk der hemelen is gelijk een zeker koning, die zijn zoon een bruiloft bereid had; 3 En zond zijn dienstknechten uit, om de genoden ter bruiloft te roepen; en zij wilden niet komen. 4 Wederom zond hij andere dienstknechten uit, zeggende: Zegt den genoden: Ziet, ik heb mijn middagmaal bereid; mijn ossen, en de gemeste beesten zijn geslacht, en alle dingen zijn gereed; komt tot de bruiloft. 5 Maar zij, zulks niet achtende, zijn heengegaan, deze tot zijn akker, gene tot zijn koopmanschap. 6 En de anderen grepen zijn dienstknechten, deden hun smaadheid aan, en doodden hen. 7 Als nu de koning dat hoorde, werd hij toornig, en zijn krijgsheren zedende, heeft die doodslagers vernield, en

hun stad in brand gestoken. 8 Toen zeide hij tot zijn dienstknechten: De bruiloft is wel bereid, doch de genoden waren het niet waardig. 9 Daarom gaat op de uitgangen der wegen, en zovelen als gij er zult vinden, roept ze tot de bruiloft.

De Joden hebben de eeuwen door wél de zegeningen van het Koninkrijk en de belofte aan Abraham gedaan opgeëist, zónder echter daartoe vooraf van JHWH het recht te willen ontvangen! Hierdoor zijn zij gelijk aan de man die zonder bruiloftskleed de bruiloftszaal was binnen getreden. Het Heilige Huwelijk, het huwelijk van JHWH met Israël is mogelijk het minst begrepen en minst verstande onderwerp bij de christenen en joden. Algemeen heeft het christendom gemeend dat de kerk in de plaats van Israël was gekomen en dat de Gemeente de vrouw van JHWH was geworden. Bij de Kerk of Gemeente gaat het echter om individuele zaken. Bij het Koninkrijk gaat het immers om nationale verhoudingen, gesymboliseerd door het huwelijk tussen JHWH en Israël, zoals tussen een man en een vrouw. Bij ontrouw of onreinheid volgt scheiding, Deut.24:1, Jeremia 3:8,20. Zoals gezegd ontving niet het Huis Juda, maar het Huis Israëls de scheidbrief en verloor haar naam die zij bij Jakob had ontvangen, n.l. Israël, strijder met Elohim. Vanwege de Wet was JHWH verhinderd de scheiding ongedaan te maken. Pas wanneer de man op symbolische wijze sterft is de vrouw weer vrij om te hertrouwen, Romeinen 7:2. In het mythische verhaal kwam Jezus om Zijn volk te verlossen van de vloek van de Wet, om haar weer te hertrouwen, door voor haar de dood in te gaan en weer op te staan. Israël diende afgezonderd te blijven en mocht zich niet vermengen. JHWH woonde alleen bij Zijn volk en is er blijven wonen, zelfs toen zij weduwe was. Hij is met Zijn Geest altijd tegenwoordig, en vertrok met haar naar het Noorderland, naar de kuststreken van Noord-West Europa, Zacharia 6:9. JHWH is in Zijn volk aanwezig door Zijn Geest. JHWH heeft Zijn tent onder Zijn volk en woont er. Israël is de Tempel voor de rest der volkeren. Het huwelijk in zijn oorspronkelijke betekenis is onverbreekbaar. JHWH houdt er zich aan, ook al werd het Huis Israëls afvallig en onrein. Vanwege het overspel van het Huis Israëls werd het huwelijk weliswaar met geweld verbroken, maar het bleef juridisch in stand. Vandaar dat een verlaten vrouw, ook al is het buiten haar schuld, juridisch een echtbreekster is als ze hertrouwt met een ander. Wie als man zijn vrouw wegzond, bracht daarmee onherstelbaar letsel aan haar

toe. JHWH deed er álles aan om Zijn vrouw weer te hertrouwen. Het huwelijk is Zijn hoogste doel. Uit onderstaande teksten blijkt de zeer grote liefde van JHWH tot Zijn volk:

Jeremia 31:3 JHWH is mij verschenen van verre tijden! Ja, Ik heb u liefgehad met een eeuwige liefde; daarom heb Ik u getrokken met goedertierenheid.

Jakob met Rachel Salomo met Sulamith.

De bruiloft is aanstaande. De kerk is niet de bruid, ook niet de bruidsgemeente, want dan zou JHWH Zijn eigen lichaam trouwen, wat onmogelijk is. Israël is Zijn bruid, Zijn oude liefde, die niet roest, zoals een oude spreuk luidt. Vol verwachting zien wij uit naar die aanstaande bruiloft, want dat zal iets geweldigs zijn, wanneer de sluier wordt verwijderd en Israël zichzelf zal aangenomen zien tot bruid! Het was gebruikelijk in Israël dat de bruidegom naar de tent van de bruid liep, die daarin gesluierd op hem wachtte. De familie en vrienden stonden in spanning te wachten of de bruid hem zou bevallen. Wanneer de bruidegom de tent van de bruid binnengegaan was, lichtte hij haar sluier op, en zag haar voor het eerst. Wanneer ze hem beviel schreeuwde hij het uit van vreugde, wat voor de familie en aanwezigen tot grote blijdschap was. Zie onderstaand, hoe toepasselijk:

Jesaja 62:5 Want gelijk een jongeling een jonkvrouw trouwt, alzo zullen uw kinderen u trouwen; en gelijk de bruidegom vrolijk is over de bruid, alzo zal uw God over u vrolijk zijn. Jesaja 65:19 En Ik zal Mij verheugen over Jeruzalem, en vrolijk zijn over Mijn volk;

De gelijkenissen worden de “gelijkenissen van het Koninkrijk der hemelen” genoemd. Het wonderlijke ervan is, dat de verborgenheid van het Koninkrijk er wel buiten staat. De gelijkenissen bevatten immers geen regelrechte boodschap van het Koninkrijk, maar verpakt, omhuld. De gelijkenissen bevatten een bewust oogmerk, n.l. om de buitenstaanders die ze horen of lezen voor het wezen van het Koninkrijk blind te houden, zie Marcus 4:12 Het Koninkrijk wordt aan hen niet onthuld. De gelijkenissen bevatten een geheim dat niet voor iedereen bestemd is. Wel zeggen de gelijkenissen aan elke hoorder of lezer dat het Koninkrijk er is, en wel in de gestalte van Israel. Verder worden er zaken in besproken die nog op hun vervulling wachten, en dán pas zullen de mensen het verstaan.